

2023. április 17. hétfő

Zsolt 97,7-9: *Megszégyenülnek a bálványimádók mind, akik a bálványokkal dicsekszenek. Az ÚR előtt borul le minden isten. Hallja ezt Sion, és örül, Júda leányai vigadnak ítéleteiden, ó, URam! Mert te vagy, URam, a legfelségesebb az egész földön, magasan fölötte vagy minden istennek.*

Lk 24, 28-35: *Így értek el ahhoz a faluhoz, ahová igyekeztek. Ő azonban úgy tett, mintha tovább akarna menni. De azok erősködtek, és kérték:*

– Maradj velünk, mert esteledik, sőt a nap is lehanyatlott már!

Betért hát, hogy velük maradjon. Amikor asztalhoz telepedett velük, vette a kenyeret, megáldotta, megtörte, és nekik adta. Erre megnyílt a szemük, és felismerték. Ő azonban eltűnt előlük.

Ekkor így szóltak egymáshoz:

– Ugye hevült a szívünk, amikor beszélt hozzánk az úton, amikor feltárta előttünk az Írásokat?

Még abban az órában útra keltek hát, és visszatértek Jeruzsálembe, ahol egybegyűlve találták a tizenegyet és övéiket. Azok ezt mondták:

– Valóban feltámadt az Úr, és megjelent Simonnak.

Erre ők is elbeszélték, ami az úton történt, és hogy miként ismerték fel, amikor megtörte a kenyeret.

Igehirdetés:

Vicc: egy néni elmegy a plébánoshoz azzal, hogy megjelent neki Jézus. A pap nem hisz neki és azt mondja: ha megjelenik még egyszer, akkor kérdezze meg Jézustól, hogy mik az ő – mármint a pap – bűnei. A néni elmegy, aztán másnap visszajön. Na megjelent? Igen. És mit mondott? Azt, hogy nem emlékszik, mert megbocsátotta őket. Isten a meglepetések Istene. Nem úgy szeret, nem úgy üzen, ahogyan számíthatok rá. Pont ezért van oly sokszor, hogy a vallásosság unalmassá válik. Amikor be akarom biztosítani magamnak az Istent, amikor ketrecbe-templomba-bibliába akarom zárni, amikor azt gondolom, hogy vele csak a templomban, csak az Írásban, csak a szentségekben találkozhatom, és ott sem mondhat nekem mást, mint amit már megtanultam róla. Természetesen ez nem azt jelenti, hogy ne menjek templomba, ne éljek a szentségekkel, ne olvassam az Igét stb. stb., sőt! Sokkal inkább arra szeretném felhívni a figyelmet, hogy nagyon könnyen elveszíthetjük az Istent szem előtt, könnyen unalmas darálássá válhat az egész Istenkapcsolatunk, ha nem nyílik ki a szemünk és a szívünk a meglepetések Istenére.

Mindannyian szeretnénk elmenekülni a kudarcaink elől. Amikor összeomlanak a terveink, amikor nem tudjuk elérni a céljainkat, legszívesebben elbújnánk valahová. Ebben a menekülésben találkoztunk pénteken ezzel a két tanítvánnyal. Isten nem úgy jött el hozzájuk, nem olyan messiást küldött, amilyenre vágytak. Eljött viszont egészen másképpen, és most útítárrá válik a számukra.

Milyenek mutatkozik meg ez az Isten? Végtelen türelmesnek: belép, csatlakozik, magyaráz. Végtelenül diszkrét: úgy tesz, mintha tovább akarna menni (és hányszor hagyjuk, hogy tovább menjen). Ugyanakkor nagyon határozott is: megmutatja magát az Igében (amikor magyarázza az írásokat) és az eukarisztiában, amikor megtöri a kenyeret. És milyen érdekes, hogy mindkettőre szükségük van a tanítványoknak és nekünk is, hogy felismerjék(jük) őt. Jézus azonban ismét meglepi őket, nem marad velük, hanem eltűnik a szemük előtt. De milyen érdekes, hogy ők nem keseregnek ezen, hanem nekiindulnak, hogy a tapasztalatukat megoszthassák a tizeneggyel. Nem vallásos parancsot teljesítenek, hanem a lángoló szívük szavát.

Azt hiszem, hogy mindkét emmauszi út része az életünknek: a csalódott, kiábrándult, hitetlenkedő és a lelkes, rajongó is. Ha csak formális a vallásosságunk, akkor nem érhet minket meglepetés, de valódi öröm sem. Kipipáljuk az imádságot, a templomba járást és az igeolvasást is, de Isten nem tud közel lépni hozzánk, mert nem visszük hozzá közel az életünket. Ha azonban őszintén Isten elé tesszük azt, amiben vagyunk: akár az örömünket és a hálánkat, akár az elkeseredettségünket és a csalódottságunkat és figyelünk rá, ahogy az ígét magyarázza és élünk vele, amikor megtöri a kenyeret, akkor a mi szívünket is lángra fogja lobbantani újra és újra.